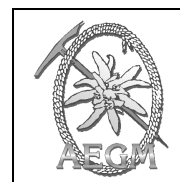

Gimnews Agost

Escalada urbana i retroclimbing

Notícies del Gimrock, la sala d'escalada amb el millor ambient de Barcelona!

Gimrock Barcelona-Cordada AEE

Número 8. Any 2009

Director: Roberto Blasi - newblasi@hotmail.com

Correcció: Anna González

Col·laboradors d'aquesta edició: Ueli Steck

Concepció Arenal, 157, 08027 - BCN

Pàgina web: www.cordada.org

Blog: <http://robertoblasiblogspot.com/>

Editorial. Per Roberto Blasi

No podem escapar...

La veritable escalada es fa de primer i en lliure. L'escalada que es gaudeix de veritat. És una idea ben simple. És la meva visió de l'escalada. Una visió molt personal.

El grau de la via que escales importa poc. El tipus de roca, importa poc. Una vegada que t'hagis convertit en líder de cordada trobaràs que entre tu i la paret només hi ha cel i pedra...

Però aquesta escalada no està exclosa dels accidents. Com diu un bon amic: "El diable no dorm mai..."

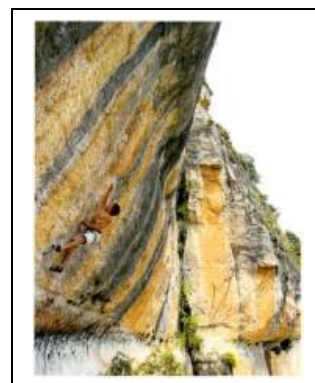
Per això el millor és estar preparat. Federa't cada any per queixar-te de pagar una assegurança que mai utilitzem. Millor no usar-la mai.

Inverteix diners en cursos de primers auxilis, rescat i orientació i demana-li als déus que mai hagis de fer servir aquests coneixements.

En aquest número del *Gimnews* trobaràs un relat d'un rescat a gran alçada. En un vuitmil. Els implicats expliquen com es van enfrontar a les especials condicions de la muntanya. També trobaràs la crònica d'un accident a pistes, que ens recorda que la muntanya, encara que la domestiquem, té dents afilades i et pot mossegar en qualsevol moment. Per últim et recomano que segueixis sent curiós. Busca les teves pròpies solucions. Posa't reptes, mai límits. Confia en els teus peus. Diverteix-te al màxim escalant vies i parets i no simples números. Aquest és un esport regit per una escala de dificultat. Tot i això et demano que no escalis números.

Viatja i recorda que sempre hi ha roques noves per descobrir. Entrena dur i riu mentre ho fas.

Deixa't sorprendre, però això sí, mantén la guàrdia sempre en alt...

Notícies

Escalada esportiva

Joves promeses...

Gran actuació dels infantils del Gimrock i Cordada a la Copa Catalana de Bloc

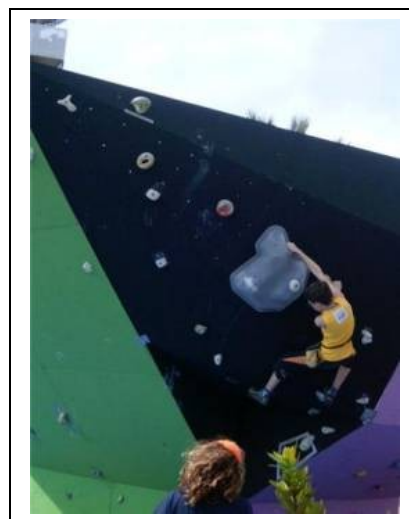
Taràs Díaz i Jordi Boixereu han obtingut uns bons resultats a la Copa Catalana de Bloc, realitzada a l'Hospitalet el passat 23 d'abril.

Taràs Díaz, de 12 anys, va assolir la sisena posició de 24 competidors. Era la primera vegada en la seva curta carrera com a escalador que competia. Taràs és soci de Cordada i membre de l'Equip Gimrock d'escalada.

Jordi Boixereu, d'11 anys, ja és veterà al món de la competició. Va començar a escalar fa 4 anys i ha participat amb

cert èxit a dues competicions oficials: dues al 2007 i una al 2008. Ara, al 2009, va assolir la novena posició de 24 competidors.

Segons l'opinió del Roberto Blasi, entrenador de l'Equip Gimrock, tots dos joves escaladors encara han de millorar alguns factors per aconseguir la victòria en algun dels tornejos de la copa. En primer lloc han de sortir a escalar més en roca, per tenir més rodatge i per millorar la tècnica de peus. En segon lloc han de controlar la concentració i els nervis durant la competició. Això ho treballaran durant els entrenaments a la sala de bloc.

Jordi Boixereu. Durant la primera ronda de la competició va lograr els 4 tops.

Els blocs de la ronda final eren molt més complicats i amb menys preses de peus...

Alpinisme

Grans històries comencen amb petites coincidències

Text original en alemany per Edi Estermann, *Schweizer Illustrierte*, revista suïssa - el 2 de juny de 2008.

Històries grans comencen amb petites coincidències. Ueli Steck encén el seu telèfon una altra vegada durant aquella tarda, just abans d'entrar en el seu sac de dormir.

Camp Base (CB), Annapurna Sud, Nepal, 4.200 m sobre nivell del mar. És dilluns, 19 de maig, 7 p. m. Neva lleugerament al peu d'aquesta paret de 3.000 metres de granit. Ueli Steck, de 31 anys, i Simon Anthamatten, de 24, són aquí per pujar aquesta paret. L'escalada començarà els propers dies. Carn seca i formatge per a un sopar perfecte que inclou coca de xocolata per postres. Però avui no hi haurà cap postre...

"Una crida a l'absència" llegeix Ueli a la pantalla del seu mòbil. Horia Colibasanu, un dentista de 31 anys de Romania, intenta parlar amb Ueli. En aquell moment Horia es troba al Camp 4 sobre l'esperó de l'Annapurna, a 7.400 m. El divendres Horia, Iñaki Ochoa, 40 (Espanya), i Alexei Bolotov, 45 (Rússia), pujaven cap al cim de l'Annapurna (8.091 m).

Ueli vol escriure a Horia un missatge quan els seu mòbil sona.

Horia: "¿Ep!"

"Tot bé allà dalt?"- pregunta Ueli.

"Sí, molt bé."

"De debò?"

"Sí, un parell de problemes tècnics..."

Al fons Ueli sent que Iñaki tus fortament.

"Com està l'Iñaki?"

"No tan bé..."

"Què li passa?"

"Problemes d'altitud."

"I l'Alexei?"

"Se'n va anar cap al cim..."

"Estàs bé?"

Horia no dona cap resposta.

"Horia! Estàs bé?"

A continuació: "Crec que necessitem ajuda."

Ueli i Simon es van mirar l'un a l'altre. La coca ha d'esperar. Els nois necessiten ajuda allà dalt.

"Horia, venim cap aquí!"- diu Ueli.

Ueli truca al campament base de l'equip romanès-espanyol-rus, dos quilòmetres més a l'est. La crida d'auxili els ha arribat a ells.

S'analitza la situació al campament base. Qui té la medicina? Els espanyols tenen Dexametasona-cortisona un compost contra l'edema pulmonar d'alçada elevada. Dos xerpes són de camí cap al campament de l'equip suís amb les dosis de Dexametasona. Ueli i Simon preparen l'equip..., i troben un problema: el seu equip d'alta muntanya és als peus de la cara sud, a punt per al seu pròxim ascens.

Ueli: "Ens hem conformat amb un equip senzill per a un ascens a l'estiu a 4.000 m, però no ho podem fer per a la zona de la mort." Només tenen guants prims, botes lleugeres, pantalons i jaqueta de Gore-Tex...

Steck truca pel mòbil a Oelz Oswald, l'especialista de la medicina a gran alçada a Suïssa. Oelz li dona consells sobre l'administració de la Dexametasona. Després d'una hora, els xerpes arriben amb els medicaments. Ueli i Simon encenen els frontals i caminen de nit. Són les nou del vespre.

Set hores després, a les quatre del matí arriben als 5.600 m d'altitud. Es permeten un descans. A les sis tornen a fer camí. És dimarts. És el migdia quan Ueli i Simon assoleixen el campament 2 (6.200 m).

"Va ser un dia càlid i la neu era tova"- diu Ueli. "La inclinació de 45 graus sobre la glacera fins al campament tres semblava perillosa per les allaus".- Vam decidir no seguir endavant. -"A

l'equip espanyol del CB no els va agradar això"- diu Ueli- "És clar, ens volien allà tan ràpid com fos possible. No obstant això, vam haver de pensar també en la nostra pròpia seguretat". Steck i Anthamatten passen la nit allà. El dimecres al matí, a les 4 hores, van continuar pujant.

Al voltant del migdia arriben al camp 3, 6.800 m. Ueli i Simon estan cansats. No tenen contacte directe amb Iñaki i Horia. La cresta ho fa impossible. Des del CB arriben a saber que el rus Alexei ha tornat del cim i és ara al campament 4 amb Iñaki i Horia.

"No volíem tenir una tercera persona malalta allà dalt, així que vam obligar a la gent del CB a donar-li al rus l'ordre de baixar"- diu Ueli. El rus obeeix les ordres del CB a contracor. Està cansat però es mou més de 3 quilòmetres al llarg de la cresta i fent servir les cordes fixes arriba fins al campament 3. A les 3 de la tarda arriba al costat de Ueli i Simon.

"La tenda al campament 3 era petita, no podíem deixar que el rus es quedés amb nosaltres"- diu Ueli. Li van deixar clar a Alexei que el millor era que se n'anés més avall. Ueli llavors va tenir una idea: "El rus tenia les botes del 45, com jo, i guants gruixuts!"

Ueli i Alexei canvien l'equip. Fins al moment Ueli feia servir guants prims i botes lleugeres. "Per fi vaig tenir l'equip adequat."- Des del CB els informen que dos alpinistes més es troben de camí per ajudar. Es tracta del rus Denis Urubko i el canadenc Don Bowie. Porten ampolles d'oxigen i Dexametasona.

A la nit del dijous Simon es troba malament. "Vaig vomitar, vaig tenir els primers signes del mal d'altura"- diu Simon. Ueli decideix que Simon haurà de romandre al campament 3. El CB informa que Horia i, en particular, Iñaki està pitjor.

"Jo li vaig enviar un missatge a Horia a través del CB aconsellant-li que descendís immediatament. Hauria de deixar Iñaki tot sol", va dir Ueli. Tant el CB com Horia rebutgen aquesta opció.

Abans de sortir cap al camp 4, Simon aconsella a Ueli que s'emporti el SPG. Però hi ha un problema: Simon li ha d'explicar a Ueli com utilitzar el dispositiu.

Ueli: "Mai havia utilitzat abans un SPG però hi estava obligat: la llarga cresta és molt perillosa quan la vista és dolenta."

A les 5 a. m. Ueli es mou cap amunt. Sol cap al camp 4.

Després de vuit hores a la cresta, Ueli truca a Horia. Intenta convèncer-lo una altra vegada que baixi cap a ell. Hi ha massa neu i s'han d'obrir traces. Així Ueli arribarà abans al camp 4. Horia hi està d'acord i comença a moure's.

"Això li va salvar la vida"- Ueli n'està convençut. Després d'una hora i mitja, Ueli i Horia es reuneixen a la cresta. "Horia no podia caminar, va caient constantment i demana aigua".

"Li vaig donar la meva estufa, pensant que ell seria capaç de fondre neu per beure, però Horia estava completament esgotat."

Ueli l'ajuda amb una barra energètica, un comprimit de Dexametasona i una pastilla de cafeïna.

"Una bomba d'energia, igual que 14 cafès sols"- descriu Ueli.

"Horia em va explicar desesperadament que seria impossible per a ell tornar a 7.400 m amb l'Iñaki. Es tractava de 3 hores d'ascens." Resignat el romanès inicia el descens. Ueli continua amunt amb el rescat.

Després d'onze hores d'ascens, a les 4 p. m. del dijous 22 de maig, Ueli Steck arriba al campament 4. Està nevant.

"Iñaki! Sóc jo!" Ueli crida...

Des de l'interior de la tenda Iñaki respon:

"Ah, Ueli de l'equip suís!"

"Sí, i Denis i Don estan també de camí. Porten l'oxigen..."

Després Ueli obre la tenda de companya i es recolza fora.

"Iñaki estava estirat en el sac de dormir. L'interior de la tenda estava ple de neu, vòmit i orina. Feia una pudor horrible."- Diu Ueli.

Ueli li dóna a Iñaki una injecció intramuscular de Dexametasona, directament a la cuixa, com li havia dit per telèfon Oswald Oelz. Iñaki no pot moure's, no pot seure en posició vertical per si mateix, amb prou feines pot parlar, però diu: "Gràcies, Ueli, gràcies per

venir."

Ueli fon neu i li dóna aigua. Però Iñaki no pot mantenir res a dins i segueix vomitant. S'apropa una nit dura.

- "Em va costar un esforç enorme dormir en aquesta tenda de campanya"- reconeix Ueli. "No hi havia gaire espai i Iñaki va estar vomitant tot el temps. Em vaig posar els guants davant del rostre per protegir-me dels vòmits"- diu Ueli.

Divendres al matí, Iñaki se sent millor. - "Em va demanar cafè i jo vaig pensar: bé, ell es torna a preocupar per les coses importants de la vida."- Tanmateix no hi havia cafè, només aigua. Des del CB truquen i avisen Ueli que Don i Denis han arribat al camp 3, on Horia i Simon es van quedar. Ueli espera instruccions, sembla que se'n sortiran d'aquesta. Però a Iñaki la respiració li comença a anar més ràpid i els ulls se li posen en blanc.

Ueli truca Oswald Oelz a Suïssa. Oelz suggereix: "Injecta-li tot el que hi ha de Dexametasona!"

Ueli ho fa.

Però Iñaki té el pols irregular i molt aviat perd el coneixement. Ueli prova de fer el RCP sense èxit.

Iñaki obre els ulls una vegada més i es mor a les 12.10 h.

Ueli s'estira esgotat al seu costat i, per últim, envia un missatge a la gent del CB: - "S'ha acabat..."

- "Una onada de dol trenca el campament"- diu Simon, que havia baixat mentrestant al CB juntament amb Horia. - "Alguns van plorar, van caure en els braços dels altres. Podia entendre això, sí, però després d'una estona vaig dir: - "Hola, gent! El meu amic està allà dalt. Això no s'ha acabat encara!"

Simon comprova el temps amb el Meteotest a Berna. Suggereix a Ueli que ha d'esperar una nit més abans de baixar. Ueli s'arma de valor i treu els cos sense vida fora de la tenda.

- "Vaig deixar el cos d'Iñaki a 10 metres de la tenda en una esquerra. Després de dos minuts el cos va quedar cobert de neu, com un sudari. Ara està tot sol."

Steck se'n va a dormir a la tenda buida. Les temperatures cauen a menys 25 graus i neva. - "Jo no tenia res per menjar, vaig pujar amb l'equip mínim."- I llavors, en algun moment enmig de la nit es va despertar: Ueli va escoltar una cosa així com un gemec.

- "Igual que la nit anterior, quan Iñaki estava queixant-se al meu costat."

El so es va disparar a través d'ell com un llampec: - "Iñaki és viu!"-

Ueli es va afanyar i va sortir de la tenda, es va apropar ple de pànic a la tomba, va cavar a través de la neu fins que va veure la cara d'Iñaki. Però no hi havia cap senyal de vida, no tenia pols.

Iñaki estava congelat i mort. Va ser només la seva imaginació.

Ueli va tornar a la tenda. - "Durant aquella nit vaig patir de fam com mai abans a la vida."

Dissabte al matí, 4 hores. Ueli fon aigua. Beu un litre per alliberar-se a si mateix de la sensació de gana, pren una pastilla de cafeïna, truca a Simon al CB i després a 4,45 hores comença a baixar.

- "Durant la nit va nevar molt, un parell de metres, mala senyal."

Les traçes havien desaparegut. Va a poc a poc, pas a pas, el seu cos amb prou feines funciona. Porta el SPG a la mà dreta.

Quan es dirigia fins a Iñaki ell havia establert un punt de rastre al SPG cada 50 metres. Ueli els localitza, un rere l'altre. Triga dues hores i mitja per fer la travessa de la cresta de tres quilòmetres de llarg.

Simon: - "En aquest punt alguns no ho haurien aconseguit (hi ha un proverbi que diu '*Die Spreu vom Weizen trennen*', 'El blat se separa de la palla')... Vull dir que aquí està la gran diferència i la majoria de la gent no hauria fet el que Ueli va fer..."

Ueli està lluitant per la seva vida. Don i Denis van cap a ell des del campament 3. De sobte Ueli els escolta quan Don i Denis es comuniquen amb el CB: - "Podem veure'!!"

Moments més tard els dos grups d'homes es van donar la mà.

Denis pregunta: - "Què va passar?"

Ueli: - "Vaig intentar..."

Denis assenteix amb el cap i posa el braç al voltant d'ell.

- "Vine, baixarem. Baixem, baixem cap al CB."

A les 8 a. m. els homes arriben al campament 3. Ueli rep dos gels energètics i begudes. Després continuen baixant. Al camp 2 es troben amb més ajudants que l'estan esperant. Ueli menja lassanyes. Els seus esperits animals tornen lentament. A les 4 hores es troba al CB. La recepció és freda, gèlida. Ueli ve sense Iñaki. El rescat va ser un desastre per a uns.

- "Jo no volia explicar res, ni discutir res. Simplement vaig prendre una dutxa i vaig dormir."

Dimecres a la nit Simon i Ueli desembarquen des de Katmandú via Doha, a Zúric.

L'actitud de Ueli cap a l'alpinisme no ha canviat per aquesta experiència.

"Sempre vaig ser conscient del perill a què estem exposats.

Sobreestimar les nostres capacitats a la muntanya estableix la línia divisòria entre un alpinisme orientat cap al alt rendiment i un alpinisme descuidat i perillós."

Divendres a la nit Ueli Steck fou honrat en Grindelwald, Suïssa, a casa seva, al cantó de Berna, amb el Premi Eiger 08, l'Oscar de l'alpinisme. El premi li va ser atorgat "per l'alt rendiment en alpinisme i per demostrar a un públic ampli el valor i la fascinació de les muntanyes."

No, no som herois, Ueli nega amb el cap. - "Simplement hem ajudat dos camarades. Va ser una qüestió de principis."

Grans històries comencen amb petites coincidències i al final amb gran modestia, i amb grans accions, les accions són molt més grans que aquells que els cometen.

Ueli Steck i Simon Anthamatten han estat guardonats amb els Piolets d'Or 2009 per la seva gran primera ascensió en estil alpi de la Tengkampoche Northface (6.500 m), Vall del Khumbu, Nepal, 2009.

Esquí alpi Accident mortal... un dissabte qualsevol...

Acusen d'homicidi imprudent al monitor que va embestir dos esquiadors a Boí Taüll.

Dissabte al migdia, afluència de gent, pista blava, esquiadors inexperts aturats en un canvi de rasant, monitor de surf baixant ràpid per la pista blava, vestit amb el vestit de monitor, però no donant classes. Resultat: 1 mort i 1 ferida de gravetat.

Aquests són els fets: Els Mossos d'Esquadra atribueixen des d'avui un delictes d'homicidi per imprudència greu al monitor d'esquí que dissabte va embestir una parella a l'estació de Boí Taüll (Lleida) després que una de les víctimes morís la nit següent de l'accident (19 de març), segons que va informar a Europa Press un portaveu de l'esmentat cos policial. La policia catalana va imputar inicialment al monitor d'esquí dos delictes de lesions per imprudència greu però un dels esquiadors ferits va morir a l'Hospital de Bellvitge (Barcelona), on estava ingressat a la Unitat de Cures Intensives (UCI). L'accident es va produir a les 14.45 hores quan la parella, que s'havia aturat perquè l'home es pogués lligar un esquí que se li havia deixat anar, va ser envestida per un monitor de l'estació d'uns 25 anys que baixava a gran velocitat. El mort, de 31 anys, va patir un traumatisme cranioencefàlic greu, la seva acompanyant es va fracturar una clavícula i, almenys, una costella, mentre que el monitor, d'uns 25 anys, no va patir ferides rellevants. La dona, de 32

anys, va ser traslladada a l'Hospital de Vielha (Lleida), des d'on va ser transferida a l'Hospital Arnau Vilanova de Lleida.

Aquesta és l'opinió d'una font que no ha volgut revelar el seu nom:

"Les pistes són les de Boí Taüll prop de Pont de Suert... Aquest xaval... Ja veurem com acaba el tema però pinta malament. La veritat és que hauran de veure el canvi de rasant, però un professional ha de preveure que pot haver-hi algú darrere del canvi, o sigui que segurament el declararan culpable. La veritat és que millor no trobar-se amb el tema però, vaja, això mateix em pot passar a mi o a qualsevol company: cal anar de tranquilis."

Bloc del mes al **Gimrock Barcelona**

El bloc d'aquest mes es diu Endika-Robert. Va estar equipat per Marta Berruezo –Equip Gimrock-. La graduació és blava segons la graduació de la sala d'escalada Gimrock Barcelona. El bloc es troba a les piràmides.

Descripció del bloc: Peus lliures. S'ha de començar assegut. Es poden tocar o no totes les preses marcades en blau i s'ha d'acabar amb les dues mans a l'última presa.